

เส้นทางสู่ปรโลก

สุขในโลกนี้และโลกหน้าจะมีแก่คนทำบุญไว้เท่านั้น
ผู้มีความประสงค์อยู่ร่วมกับทวยเทพทั้งหลาย ควรกระทำ
กุศลกรรมให้มากไว้ เพราะผู้ที่มีบุญอันทำไว้ดีแล้ว ย่อมพรัง-
พร้อมด้วยโภคสมบัติ และย่อมบันเทิงในสุคติโลกสวรรค์

เส้นทางสู่ปรโลก

๒๒

บุญบารมีที่สั่งสมเอาไว้อย่างดีแล้ว ย่อมเป็นเหตุนำมาซึ่งความสุข และความสำเร็จในชีวิต การที่เราได้โอกาสเกิดมาเป็นมนุษย์นั้น จะต้องอาศัยบุญบารมีที่ได้สั่งสมไว้ดีแล้วในชาติปางก่อน จึงจะได้อัตภาพที่สมบูรณ์ มีอวัยวะครบถ้วน ๓๒ ประการ เหมาะแก่การงานทั้งปวง เมื่อเราได้ร่างกายที่สมบูรณ์ดีแล้ว เราก็ควรที่จะเอามาสร้างบุญบารมีให้ยิ่งๆ ขึ้นไป ไม่ควรนำไปใช้ผิดทางหรือประมาทเลินเล่อ ให้หมั่นให้ทานรักษาศีลและเจริญภาวนา ซึ่งเป็นทางมาแห่งบุญที่ทำให้เราถึงพร้อมด้วยรูปสมบัติ ทรัพย์สมบัติ คุณสมบัติ ลาภ ยศ สรรเสริญ สุข และมรรคผลนิพพาน ในภพต่อไป แล้วชีวิตของเราที่เกิดมาในภพชาตินี้ ก็จะมีคุณค่าและเป็นชีวิตที่มีแก่นสารอย่างแท้จริง

มีวาระพระบาลีที่ปรากฏใน รัชชুমาลาวิมาน ว่า

“สุขญจ กตปุญญานัน	อิธ เจว ปรัตถ จ
เตสํ สหพยุยกามานัน	กาดพพํ กุสลํ พหุ
กตปุญญา ทิ โมทนติ	สคฺเค โภคสมงฺคิโน

สุขในโลกนี้และโลกหน้าจะมีแก่คนทำบุญไว้เท่านั้น ผู้มีความประสงค์อยู่ร่วมกับทวยเทพทั้งหลาย ควรกระทำกุศลกรรมให้มากไว้ เพราะผู้ที่มีบุญอันทำไว้ดีแล้ว ย่อมพร้อมด้วยโภคะสมบัติ และย่อมบันเทิงในสุคติโลกสวรรค์”

เส้นทางสู่ปรโลก

๒๓

วิธีการทำบุญเพื่อเป็นเหตุให้ได้เดินทางไปสู่สุคติโลกสวรรค์ ไปเป็นสหายแห่งทวยเทพ ได้เสวยทิพยสมบัติในปรโลกนั้น ทางพระพุทธศาสนามีวิธีการอย่างหลากหลาย ที่เราเรียกว่า บุญกิริยาวัตถุ ๑๐ ประการ หรือย่อๆ ก็คือ ทาน ศีล ภavana ซึ่งที่ผ่านมามหาลงพอกก็ได้ตอกย้ำพร่ำสอนพวกเราอยู่เสมอว่า ให้หมั่นสั่งสมบุญทุกอย่างและทุกรูปแบบ สร้างบารมีควบคู่ไปกับการทำมาหากินหรือการศึกษาเล่าเรียน เราจะหยุดพักในการสร้างบุญไม่ได้ เพราะถ้าหยุดทำบุญเมื่อไร บาปอกุศลก็เข้าแทรกทันที การต่อสู้แย่งชิงกันระหว่าง สุกกธรรมคือธาตุธรรมฝ่ายขาวและกัณธธรรมคือธาตุธรรมฝ่ายดำ สองสิ่งนี้ไม่เคยว่างเว้นเลยแม้แต่วินาทีเดียว

เมื่อเทียบอายุขัยของตัวเรา กับมนุษย์ในยุคก่อนๆ แล้ว มนุษย์ในยุคสมัยนี้ มีอายุสั้นมาก จึงจำเป็นต้องใช้เวลาทุกอนูวินาทีให้เกิดประโยชน์ ให้กุศลธรรมเกิดขึ้นในใจตลอดเวลา ชีวิตหลังความตายจะได้ไปเสวยสุขในสุคติโลกสวรรค์ ถ้าทำบุญไว้มาก เราก็เลือกได้ว่าจะไปเป็นสหายของเหล่าทวยเทพชั้นไหน ตั้งแต่สวรรค์ชั้นที่ ๑ ถึงชั้นที่ ๖

ยิ่งหากเรามีบุญมาก ได้เข้าถึงพระรัตนตรัย ย่อมสามารถเลือกเกิดได้ด้วย แต่คนส่วนใหญ่ไม่เข้าใจว่ายังมีชีวิตในปรโลก จึงมัวประมาทชะล่าใจ ไม่ได้สั่งสมบุญและไม่ได้

เส้นทางสู่ปรโลก

๒๔

เตรียมตัวไว้ให้พร้อมก่อนตาย ชีวิตหลังความตายจึงไม่ปลอดภัย มีแต่ความหวาดสะดุ้ง เพราะไม่รู้ว่าตายแล้วจะต้องไปไหน แทนที่เมื่อละสังขารนี้ไปแล้ว จะมีราชมารอรับพาขึ้นไปเสวยสุขในสุคติโลกสวรรค์ กลับเป็นตรีทุตถ์ผ้าแดงหยักรั้งมาพาไปยมโลก ต้องเข้าสู่กระบวนการพิพากษาตัดสินกันระหว่างบุญกับบาป ว่าอันไหนแรงกล้ำกว่ากัน จะไปเสวยสุขดีหรือว่าไปรับโทษในอบายภูมิกันดี

เพราะฉะนั้น หลวงพ่อจึงยังคงนำเรื่องราวการไปสู่ปรโลก มาเล่าให้พวกเราทุกคนได้เรียนรู้กันอีก เพื่อที่เราจะได้ทราบรายละเอียดมากขึ้นว่า เส้นทาง การเดินทางไกลในสังสารวัฏของชีวิตมนุษย์นั้น มีความแตกต่างกันอย่างไรบ้าง โดยเฉพาะในช่วงก่อนตายและหลังจากตายแล้ว จะต้องเดินทางไปที่ไหนกันบ้าง เมื่อรู้แล้วชีวิตจะได้ปลอดภัย และมีชัยชนะไปทุกภพทุกชาติ

โดยอรรถาธิบายทั่วไปของมนุษย์จะมีความประพฤติดี หรือมีความกระด้าง หรือประณีตแตกต่างกันออกไป พอจะแบ่งย่อยๆ เป็น ๔ ประเภทด้วยกัน คือ ประเภทแรก ชอบใจในการบำเพ็ญบุญกิริยาวัตถุ หมั่นทำทาน รักษาศีล และเจริญสมาธิภาวนาอยู่ไม่ขาด เพราะฉะนั้นขณะใกล้ตายจะสามารถระลึกนึกถึงเรื่องบุญกุศลที่ตนเคยทำไว้ได้ เพราะมีใจชุ่มอยู่ในบุญ

เส้นทางสู่ปรโลก

๒๕

ใจผ่องใสเป็นปกติ บุญกุศลอะไรที่ได้ทำไว้ ก็จะมาปรากฏให้เห็นชัดเจน ละโลกไปแล้วก็ไปดี ไม่ต้องไปเกิดในอบายภูมิทั้ง ๔

ประเภทที่ ๒ ชอบทำทั้งกุศลและอกุศลปะปนกันไป เมื่อถึงคราวใกล้ตายถ้าหากพยายามระลึกถึงบุญกุศลเอาไว้ให้มาก หรือมีผู้อยู่ใกล้ชิตช่วยเตือนสติให้ระลึกถึงกุศลกรรมที่ทำไว้ ก็สามารถช่วยให้พ้นจากอบายได้เหมือนกัน เว้นแต่มีทุกข์เวทนามากนักไม่ออก และไม่มีญาติพี่น้องคอยเตือนสติ จิตใจจึงมีแต่ความหมอง กลุ้มใจเสียใจ อย่างนี้อาจต้องไปเจอพญายมราชในอบายภูมิ

ประเภทที่ ๓ ชอบทำบาปอกุศลมากกว่าทำบุญ ไม่มีอารมณ์อยากทำความดี หรือเป็นประเภทกินบุญเก่า มีความเชื่อมั่นในตัวเองว่า ที่ประสบความสำเร็จมาได้จนถึงทุกวันนี้ เพราะหนึ่งสมองสองมือ และตนเองก็ไม่ได้ไปรบกวนใครให้ลำบาก การประพฤติดนก็เป็นภาระสังคม ไม่เคยทำให้ใครเดือดร้อน แค่นี้ก็น่าจะพอแล้วสำหรับชีวิตนี้ ฉะนั้นพอใกล้จะละโลกก็นึกถึงบุญไม่ออก คนเรานั้นถ้าไม่ทำบุญ บาปก็เข้าแทรก เพราะฉะนั้นก่อนตายแม้จะมีญาติพี่น้องมาช่วยให้ระลึกถึงบุญ ก็นึกไม่ออก ต้องช่วยเหลือกันอย่างเต็มที่เป็นพิเศษทีเดียว จึงพอจะช่วยได้บ้างแต่ก็ยาก

ประเภทสุดท้าย ทำอกุศลอย่างเดียว เป็นพวกมิจฉาปฏิภูมิ

เส้นทางสู่ปรโลก

๒๖

ไม่เชื่อเรื่องบุญเรื่องบาป ไม่เชื่อเรื่องโลภนี้โลกหน้า ไม่เชื่อเรื่องนรกสวรรค์ จึงไม่ทำบุญอะไรสักอย่าง พวกนี้ตายไปแล้ว ไม่พ้นจากการไปสู่อบายภูมิได้เลย ยกเว้นว่าจะได้รับการช่วยเหลือจากท่านผู้มีบุญบารมีที่แก่กล้าจริงๆ เช่น พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระอริยสาวก หรือผู้ที่มีธรรมกายได้ศึกษาวิชาธรรมกาย นอกจากนี้ตัวของผู้ตายต้องมือปราบปรามเวทนิยกรรมคือกุศลกรรมที่มีกำลังมากซึ่งตนเคยสร้างสมไว้ในภพชาติปางก่อน จึงจะสามารถมาช่วยจุดให้พ้นจากอบายภูมิได้

สำหรับนายนิรยบาลผู้ทำหน้าที่ควบคุม และคอยทรมานสัตว์นรกที่มีอยู่ในมหานรกนั้น พวกเราอาจสงสัยว่า เป็นใครมาจากไหน นายนิรยบาลไม่ใช่เป็นสัตว์นรก แต่เกิดขึ้นมาด้วยอำนาจบาปที่เกิดจากการประกอบอกุศลกรรมที่ตนเอง ได้ทำไว้ในขณะที่เป็นมนุษย์ ส่วนยมบาลในยมโลก มักจะมาจากเทวดาชั้นต้น เช่นพวกกุมภัณฑ์ ที่ต้องมาปฏิบัติหน้าที่ดูแลการลงโทษสัตว์นรก สาเหตุเนื่องจากว่า ในระหว่างที่ดำรงชีวิตเป็นมนุษย์อยู่นั้น แม้ตัวจะบำเพ็ญกุศลไว้ แต่ก็ยังมีเจตนาที่เห็นเขาทำบาปบ้างก็สนับสนุนเชียร์เขา เพราะฉะนั้นเมื่อชอบทั้งกุศลและยินดีในบาปอกุศล ผลก็คือต้องไปเกิดเป็นพวกกุมภัณฑ์ดังกล่าว ซึ่งเป็นที่น่าเกรงขามและมีกำลังมากกว่าสัตว์นรก คือเมื่อสัตว์นรกเห็นแล้วต้องยอมสยบ นอกจากนี้ยังมีอิกายักษ์ นกยักษ์ หรือ

เส้นทางสู่ปรโลก

๒๓

สุนัขยักซ์ ซึ่งล้วนไม่ใช่สัตว์เดียรัจฉานธรรมดา แต่จะตัวโต มีปากเป็นเหล็ก สามารถเข่นฆ่าสัตว์นรกได้อย่างสบายๆ

กลไกการทำงานในนรกก็ดี ในขุมบรืวารหรือในยมโลกก็ดี มีสิ่งที่น่าสนใจศึกษามาก เนื่องจากเป็นสถานที่ที่มีแต่ความมืดและร้อนแรงมาก เครื่องทรมานต่างๆ ก็ดี สถานที่ลงโทษให้ได้รับความทุกข์ทรมานก็ดี ล้วนเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเอง โดยมีกุศลกรรมของสัตว์นรกเป็นปัจจัยให้ก่อเกิดตามแรงบาป เพราะฉะนั้นในนรกจึงมีเครื่องทรมานที่พิสดารมากมาย เกิดขึ้นแทบจะไม่ซ้ำชนิดกันเลยทีเดียว ถ้ามนุษย์ทำบาปอกุศลด้วยอาวุธชนิดไหน อาวุธชนิดนั้นก็เกิดขึ้นมาสนองวิบากกรรมของสัตว์นรกนั้นๆ คือประกอบเหตุอย่างไร จะได้ผลตอบแทนคล้ายๆ อย่างนั้น แต่ว่าทารุณโหดร้ายกว่ามากนัก

ดังนั้น เมื่อเรามีโอกาสได้เกิดเป็นมนุษย์แล้ว ก็ควรที่จะรีบชวนขวายเป็นสมบุญให้มาก ทำให้เต็มที่ และควรจะใช้เวลาที่เหลืออยู่น้อยนิดนี้ สร้างบุญให้มากที่สุดก่อนที่จะละจากโลกนี้ไป เมื่อละโลกจะได้ไม่ต้องไปตอบคำถามพญายมราช แต่ได้ไปเสวยสุขอยู่ในสุคติโลกสวรรค์กันเลย ฉะนั้นอย่าประมาทในการทำความดี และหมั่นฝึกฝนใจให้หยุดนิ่ง ฝึกกันไปจนกว่าจะได้เข้าถึงพระธรรมกาย เราจึงจะรอดพ้นจากอบายภูมิอย่างแท้จริง